

Barnbladet

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITTSBERG. - CORNER. ST. LOUIS.

No. 6. }

Juni 1876.

{ 2. Aarg.

Gilma Franzen.

(Efter Barnvånnen.)

(Slutning.)

Af hvad som allerede er sagt om det lille Barn — "lille Gilma" pleiede hun altid at kalde sig — og af hvad som endnu skal siges, kan mangen Fader eller Moder, som inderligt elsker sine Børn, tænke som saa: "Al, mit Barn eller mine Børn ere jo ikke saadanne!" — Det er ikke den kjære Guds Mening med Sendelsen af saadanne som lille Gilma, ikke heller er det vor Mening med Befrielsen af hende, at ville opvække hos No-gen egenkjærlige eller avindsyge Tanker, men heller at ville vise Gammel og Ung det barnlige, tillidsfulde Sindelag. Lille Gilma og de Børn, der ligne hende, de ere at ligne med de tidlige Baarblomster, som næsten danne en Modfætning til den ellers nøgne Mark, den kjolige Luft og de bare Træer. De passe ikke for Jorden. De komme som Budsbrædere fra Himmelen for at give Exempel paa eller sige nogle vigtige Lærdomme, standse en kort Tid, derpaa flytte bort og ligesom

fige til os: "Kommer, lader os træffes iglen deroppe i den evigt skjonne Baar i Paradiset, hvor Jesus nu flytter os hen!"

Vi komme nu iglen til lille Gilma i det tredie Aar af hendes jordiske Liv. En skjon Sommermorgen tog Moderen hende op af Sengen og satte hende paa sin Stol ved Vinduet, medens hun tillavede lidt Mad, som den Lille ønskede. Genrykt havde hun en Stund siddet ved Vinduet, da hun pludselig udraabte: "Mamma, lad være Madsen og mig med! Kom hid, saa faar Mamma se Jesus." Moderen gif til hende og saa hendes Dine skarpt fæstede paa et Punkt paa Himmelen, medens hendes Ansigt straaled af Glæde. "Hvor er han?" spurgte Moderen. "Ser ikke Mamma Jesus, og lille Broder Emil staar ved Siden af ham og holder min Klædning i Haanden og venter paa lille Gilma?" Hendes Broder Emil var hentet hjem til Jesus for vel et Aar siden, da Gilma var saa

liden, at hun vanskelig kunde mindes ham. Men nu kjendte hun ham igjen. Hun sad en lang Stund stille og saa opad, indtil hun hastigt udbrod: "Mamma, nu gif han bort igjen; nu kan Mamma give mig Mad." "Men sig mig først, lille Hilma," sagde Moderen, "hvorledes saa Jesus ud?" "Jo, Hans Ansigt skinnede som Guld og hans Klæder saa ud som hvidt, hvidt," svarede Barnet. Hele den Dag var hun ubestriktelig glad og lykkelig og ofte siden under sin Sygdom talte hun med Henrykkelse om dette Syn.

Ofte lettede hun selv ved Herrens Naade Byrderne for sine Forældre. En Søndag var Moderen meget nedtrykt og forstemt paa Grund af, at hun længe var bleven hindret i at komme til Kirke eller samles med Venner til aandelig og legemlig Bederkvælgelse. Alt forekom hende besværligt og tungt. Da kom lille Hilma, tog hende ved Haanden og sagde: "Kom, Mamma lille, saa skal vi bede til Jesus, saa blir du glad igjen." Moderen sagde, at hun kunde ikke bede. Men Barnet slap ei, hun maatte følge med.

Hilma tog Faderen i sin ene Haand og Moderen i den anden og førte dem med sig ind i Sengkammeret, idet hun sagde: "Jeg vil bede for dig, Mamma lille, du behøver ikke bede selv." Moderen sagde: "Jeg vil falde paa Knæ, fordi Hilma beder mig, men Mamma føler sig saa ond og syg i sit Hjerte, at hun ikke kan falde ned for Jesus." "Det gjør intet, jeg skal bede for dig, Mamma," sagde Barnet. Da saa bad hun: "Gode Jesus, kom ind i Mammass Hjerte og driv ud alle onde Dyr og Slanger, som den onde Dævel vil slippe ind der. Hjælp Mamma og Pappa, hjælp dem, hjælp for Jesu Skyld! Amen. Hjælp lille Hilma i Jesu Navn! Amen." Derpaa bad Faderen, og under Bonnen hvisttede Barnet til Moderen: "Mamma, Mamma, ser du ikke Jesus staar og ser

paa dig!" læggende til endnu flere kjærlighedsfulde Ord. Moderens Hjerte begyndte at bæve af Skamsfølelse, Angerens Taarer brode frem, og nu blev baade Hjerte og Knæ boiede for Jesus. Af Bevægelse forlod Moderen strax Bærelset, og da sagde Hilma til sin Fader med inderlig Glæde: "Pappa, jeg saa to Taarer rulle ned fra Mammass Øine, og dem tog Jesus op til sig og gjorde dem til Perler og satte dem i Mammass Krone." Ved saadan Tale kunde baade Legeme og Sjæl blive lettere og gladere.

Af den hjære Frelsers omme Deltagelse fik hun megen og stor Trost baade for sig selv og Andre. Ved et Tilfælde, da hun var meget træt og plaget, og Moderen havde lagt hende i sit Skjod samt spurgte: "Ligger lille Hilma nu godt paa Mammass Knæ?" svarede hun: "Ja, Mamma; men jeg skal ligge bedre paa Jesu Knæ, naar jeg kommer op til Ham. Tror du ikke det, Mamma lille?" Paa Grund af hendes svare Lidelser blev hendes Legeme meget ømt, saa at Moderen ikke altid kunde løfte hende saa varfomt, uden at det smertede hende. Ofte udtrykte hun sig da saaledes: "Af, Mamma, naar Jesus kommer og skal tage mig op i Himmelen, saa løfter Han mig saa vakkert, at det ikke gjør ondt i min Side; thi ser du, Mamma lille, Han har saa myge Hænder, og Han kjender saa vel, hvor ondt lille Hilma har." At Jesus vidste saa vel om hende, var hendes største Trost og Lindring.

Naar hun kunde være oppe, sad hun i sin lille Gyngestol, og var ofte saa oplivet af Guds Naad, at hun saa ud som forklaret og talte med brændende Iver og straalende Glæde om Jesu Kjærlighed til hende og alle Mennesker. Engang imellem brugte Moderen da at optegne, hvad hun talte. Var Moderen forstemt, saa havde Barnet altid noget listigt at sige til hende, som gjorde hende glad. Med Alt skulde man gaa til Jesus. Jesus

maatte være Alt for Alt. Bommen var hendes ufeilbarlige Hjælpemiddel for Alt. "Hvorfor beder du ikke?" "Kom, skal vi bede!" det var Spørgsmaal og Opfordringer fra hende mange Gange om Dagen.

Om "Pastoren, som prædiker i Kirken" (den svenskt lutheriske) pleiede hun undertiden at tale med stor Interesse. "Pastoren elsker Jesus meget", sagde hun en Gang, "men iblandt kjender han ikke Jesus igjen. Iblandt, naar Jesus kommer til ham, tror han, at det er den Onde, men det er alligevel Jesus. Men naar Pastoren kommer op i Himmelen, da kjender han Jesus rigtigt, og det gjør jeg med. Tror du ikke det, Mamma lille?" Det var hende ogsaa magtpaaliggende, at hendes Forældre og Andre, som kjendte Jesus, skulde tale for Naboer og Bekjendte om, "hvad Jesus har gjort for dem, saaat de ikke maa blive onde, men kjende Jesus og ikke være ukjendte paa den store Regnskabsdag."

Alvorligt og smukt pleiede hun undertiden at tale om "at give sine Synder til Jesus," om hvorledes "Han kaster Synderne saa dybt ned, at Han ikke ser dem mere, og om Han faar se dem, kaster Han dem bort igjen. Er du ikke fornøiet med det, Mamma?" spurgte hun da. "Du skal aldrig se paa Synderne, men bare paa Jesus, saa blir du glad. — "Tror du ei, Mamma, at Jesus har stærkere Haand end du? Lad Ham da grave ned dine Synder." — "Hvorfor tænker du ikke paa Jesus, da du alligevel skal tænke paa Noget?" sagde hun til Moderen, naar hun trykkes af haarde Befymringer. "Vogt dig, Mamma, at ikke den Onde sønderklemmer dit Hjer e, saaat han tager det bort fra Jesus, og Jesus ikke mere faar Ret paa det! Det er bedst, du gaar til Kirken og hører Pastoren prædike."

Nu begyndte hendes jordiske Liv ved

hendes 4de Aar at nærmes sin Slutning. "Græd ikke saa bittert over, at jeg skal dø, Mamma lille," sagde hun trostende engang. "Naar jeg dør, saa ved du vel, hvor jeg er, nemlig hos Jesus og spiller paa min Harpe og priser Hans Navn. Du maa tro, at Jesus har gjort Alt sær-digt deroppe til mig."

Et Par Maaneder før sin Død ophørte hun med sine udenad lærte Morgen- og Aftenbønner. "Jeg har givet," sagde hun da, "alle mine Sorger og Bønner til Jesus. Han har lovet at bede for mig; thi han ved, at jeg ofte er saa træt." Med egne Ord bad hun dog hver Dag — det kaldte hun "at raabe" — og bad da oftest om, at Jesus snart skulde komme og tage hende til sig og give hende et "nyt Legeme."

Hun omtalte, hvorledes hun ønskede at blive klædt til sin Begravelse. Blandt andet vilde hun have "en Krone af Grønt med hvide Blomster og Perler saa klare, at de ere lig Hilmas Taarer; thi saadanna faar jeg af Jesus, naar jeg faar et nyt Legeme." — Noget over to og et halvt Aar havde hendes Lidelser været. Som en Diamant var hun bleven sleben og straaledede derfor med herligt Lys. Som en Rose var hun bleven presset og gav derfor den skønneste Bellugt.

Hendes sidste Lidelser vare meget store. Paa den tredie Dag før hendes Fortøsning herfra var det det sidste, hun kunde tale. Da, efter en liden Stunds stille Hvile, rakte hun sin lille Haand omkring til Fader og Moder, takkede dem, bad dem være sunde, bad til Jesus for dem og takkede Ham, at Han havde forladt hende og dem alle Synder og sluttede med: "Lad dem saa komme op i Himmelen! I Jesu Navn, Amen." Og efter at have ligget i en næsten halv død Tilstand i tre Dage, fik hun sodt og stille slumre ind. I Englesavn hjembares da hendes salige Sjæl, og Midtsummerdagen 1874 nedlagdes hendes lille Legeme i dets sidste Hvilested her paa Jorden. Herren give ogsaa dig, kjære Læser, en saadan Død som lille Hilmas!

Menligbed.

Bækken gaar i Engen;
Bækken godt sig morer nok,
springer over Rod og Stof
og over høie Stene.

Bækken ler bag Grene;
hør, den ler i Græsset godt!
Alt, hvad der er sort og graat,
kan Bækken ikke lide.

Liden Bæk vil gnide
Stenens stygge Ansigt hvidt,
vadsfer den saa jævnt og tidt
med Boverne, som glide.

Ken den bli'r med Tide,
om den ikke bliver hvid;
dengang Stenen trilled did,
da var den sort og muldet.

Nu er den som Guldet.
Ken som Guld jeg ogsaa bli'r,
blot du, lille Bæk, mig gi'r
i Haanden kun en Draabe.

Jeg kan længe raabe;
Bækken gjør dog ikke Stop,
løfter ei en Draabe op
at ose mig i Haanden.

Men paa Silvevaanden,
vovende ved Bækken's Bred,
hopper liden Erle ned
og dypper hele Vingen.

Hjælp dig selv, er Tingen!
Det har jeg af Fuglen lært.
Bækken har mig Vand foræret;
men selv jeg maa det tage.

Nu kan Fuglen jage
runt om Himmelen med Lyst;
se, hvor straalende dens Bryst
de friske Vinger føre!

Jeg som den vil g'øre:
Haanden vil jeg dyppe ned,
vadsfe den, mit Ansigt med,
Saa det ta'r ingen Ende.

(H. Bergeland.)

Vor lille Dreng har dog gjort Formeget af det. Han er dumpet ud i Vandet med Klæder, Hue og Vadsæk og nu stier

Bandet ned fra de drivvaade Klæder, og Anden i Bækken og Linerlen paa Broen se ganske skjelmst efter ham.

Miss N. N.

Her ser du den ulydige, uordentlige og trodsige Miss N. N. (jeg vil ikke nævne hendes Navn) staa i Skamtrogen. Du ser, hvor trodsigt og vredt hendes Ansigt er, Haaret uordentligt og Klæderne forrevne. Regnebogen ligger der ilde med-handlet paa Pulten, og Tavlen har hun i Hestighed kastet paa Gulvet, saa den

er aldeles gaaet istykker. Hun har ikke forholdt sig slittig og ordentlig, er derfor bleven formanet og advaret, men istedetfor at agte paa sin Lærers gode Formaning er hun bleven gjenstridig og vred. Vøgt dig for at ligne hende! Guds Raade og Fred viger fra dig, naar du forholdt dig som hende.

En Kongedatter.

(Indsendt.)

"Bed du, Martin, jeg kan ikke fordrage den gamle Kone der," ytrede Jakob til sin Broder, idet de begge gif forbi en gammel Kvinde, som holdt paa at plukke Næste ved Beikanten. "Hun ser jo ud som en gammel Hex," svarede Martin.

Medens de saaledes talte, havde Bygdens Præst ubemærket nærmet sig dem. "En Hex," udbrod han. "Hvad mener du dermed, min Dreng? Saadanne Væsener findes ikke. Gamle Nelly er vistnok noget Ufædvanligt; men jeg er vis paa, at du vilde blive heilig forundret, om du sik vide, hvem hun i Virkeligheden er." "Hvem er hun da?" spurgte begge Gutterne paa engang.

"Uagtet hun synes saa fattig og gaar klædt i daarlige Klæder," svarede Præsten, "er hun dog en Kongedatter, en Hyrstinde, som blot for en kort Tid lever her i Armod og Ringhed under saa smaa Omstændigheder. Kongen, hendes Fader, skal snart hente hende hjem til sig, iføre hende en straalende Klædning, sætte en gylden Krone paa hendes Hoved og gjøre hende fuldkommen lykkelig."

"Det kan dog ikke være muligt," udbrod Martin; "var hun en Kongedatter, kunde hun ikke vandrest om i saadanne usle Klæder. Kongen maatte jo da ikke bryde sig det Ringeste om hende."

"Jo," sagde Præsten med Eftertryk, "han har den største Omsorg for hende. Hun behøver blot at bede ham, og han

hører hende strax; ja, hendes hemmeligste Sukke, hendes laveste Hviften naar til hans Dre, og han giver hende Alt, hvad han anser nyttigt for hende."

"Men hvordan kan hun da finde sig i at bo i den gamle elendige Hytte, naar hun ved saadan Udvei til at erholde Alt, hvad hun ønsker?" sagde Jakob.

"Hun er overbevist om, at hendes Fader forstaaer bedre end hun, hvad der er tjenligt for hende," svarede Præsten, "og derfor er hun fornøiet med at bo i sin lave Hytte til den Dag, det behager ham at hente hende hjem til sit kongelige Palads."

"Alt," udbrod Martin, "jeg begynder nu at forstaa Meningen af Eders Ord! Gamle Nelly er et Guds Barn; og hun faar i Troen kalde Gud Herren sin Fader. Er det ikke saa?" "Net, Martin," svarede Præsten. "Men tænk nu, hvilken Synd det maa være at fornærme et Guds Barn! "Hvad I gjøre den mindste af mine Brødre, det have I gjort mig," siger Frelseren, og regner han det saa noie, da vil han vist ikke undlade at straffe dem, som ere hjærlighedsløse og uventlige mod hans Børn." "Derpaa har jeg ikke sør tænkt," svarede Jakob. "Jeg har gjort Uret og handlet meget syndigt," klagede Martin; "thi jeg har mange Gange været uventlig og ufjærlig mod den gamle Kvinde. Hvad skal jeg gjøre, at Gud maatte tilgive mig min Synd?"

"Fly til den Herre Jesus, som har lidt for dig, og bed om Forladelse og Renselse i hans Blod!" svarede Præsten. "Bed ogsaa gamle Nelly om Tilgivelse og vær herefter venlig og hjærlig mod hende. Du skal se, at hun strax er rede til at forlade dig."

Gutterne fulgte Præstens Raad, og fra den Dag saa man dem ofte i gamle Nellys Hytte, lyttende til hendes Tale om de Ting, som høre Guds Rige til. Ingenting var dem fjærrere end for sine

Sparepenge at kunne forskaffe hende nogen Hjælp og Glæde, og de ansaa det for en stor Hæder at tjene en Datter af alle Kongers Konge.

Sommerfang.

Ref. Nu titte til hinanden se fagre Blomster smaa.
 I denne fjære, deilige Skjærformertid gaaf
 ud
 Og glæd dig ved Vorherres mange Gaver!
 Gaaf ud og se, hvor yndigt for os paa hans
 Bud
 Nu pryde sig de sommerlyse Gaver.

Hvert Træ staar fuldt af Blade, trindt Jor-
 derig har bredt
 Alt over sorten Muld sit grønne Dække;
 I al sin Pryd og Herlighed ei Salomon var
 klædt
 Som Blomsterne her i Kredts og Række.

JLuft sig svinger Lærken, og Duen flyder ud,
 Fra Nedens Ro til Skoven hen den haster;
 Og Rattergalen fyllder, begavet høit af Gud,
 Med Klang den stille Dal, naar Livet raster.

Her kluffer Hønen ivrigt, sin Flok hun fører
 frem,
 Og Svalen mader kvidrende sin Unge;
 Paa Tag bygger Storken sit luftige Hjem,
 Mens floittende Stærten høres sjunge.

Hist Bækken strømmes klart over Smaaastene
 frem,
 Smukt pryder den sin fagre Rand med Enge;
 Af Glædesrøster opfyldt er Marken langs
 med dem
 Fra Faar og Lam og Byens Hyrbedreng.

Dem ufortroede Bisværnemudsthyvernumed Kraft
 Sin ædle Honningføde trindt at finde;
 Og Vintvædet lader nu sin stærke, søde Saft
 Til Druen gjennem Ranken daglig vinde.

Nu trives frodigt Hveden, den bruser som et
 Hav,
 Slikt herligt Syn vort Mod og Haab op-
 liver;
 Og Ung og Gammel priser Vorherre, som gav
 Og Nar for Nar Besigneerne giver.

Alt vækker mig til Sang. O hvor kunde
 jeg vel gaa,
 Mens Alting sjunger, her og tie stille?

Rei Hjertets Pris den Høieste jeg ofre vil og
 maa,
 Jeg synger med, mens Lærken slaar sin Trille.
 Al, tænker jeg, af Herre, er her du alt saa stor,
 Gjør denne Jord saa deilig for vort Dø,
 Hvad faar jeg saa ei engang at se, naar ved
 dit Ord
 Jeg vaagner forklaret i det Høie!

Hvad høi og himmelsk Skjønhed hist i min
 Herres Fryd
 I Kristi Have skal jeg engang skue,
 Naar samstemte Englekor udbrede Glædeslyd,
 Og Sorg ret aldrig mørkner Himlens Bue!

O var jeg alt derinde, og førtes jeg alt nu
 For Naadens Throne frem med mine Palmer,
 Dit Navn, o du min Frelser, hver skulde glad
 i Hu
 Jeg prise da med tusind skjøne Salmer!

Men skjønt jeg end maa bære paa dette Le-
 gems Nag,
 Og tidt mistroftig føler Taaren flyde,
 Skjøndt Vænten end mig tynger, o Hjerter,
 saa skal dog
 Din Glæde tidt i Sang til Himlen lyde!

O styrk med Livets Bænde min Ranke skjør
 og svag,
 At den, min Gud, maa grønnes dig til Gode!
 Og over den lad lyse din Naades Sommer-
 dag,
 At mange Troens Frugter den maa bære!

Her lad den stadigt grønnes til allerfjædste
 Skud,
 Naar du den planter selv i Paradiset!
 Din Tjener vil jeg være, til jeg faar Baudre-
 bud,
 Ja tjene i al Evighed dig hidsset!

(Efter Paul Gerhard)

Jeg gaar strax til Jesus.

(Indsendt.)

En liden Vaarig Dreng, der havde lært
 ret af Hjertet at tro paa og elske sin Herre
 og Frelser, blev en Sommerdag i Brook-
 lyn overført af et Jernbanetog. Da
 Politibetjenten tog ham, aabnede han
 sine Dine og ytrede blot disse Ord: "Sig
 Mamma, at jeg nu strax gaar til Je-
 sus." Og da hans Moder fandt ham
 paa Sygehuset, sagde han: "Mamma,
 jeg gaar til Jesus, og han er hos mig
 her i Bærelset og overalt omkring mig;

og jeg elsker ham saa inderligt. Lad dem ikke sætte Benet mit af! Men om de ogsaa gjøre det, saa græd ikke, Mamma! Det gjør ikke saa ondt som det, Jesus led."

Da hans Fader kom, saa han op og sagde: "Pappa! jeg gaar til min Frelser. Sig Broder Edwin, at, dersom han savner mig og finder det ensomt ikke at have nogen Broder mere, at han maa elske Jesus. Han bliver da hans Broder og elsker ham saa inderligt."

Dette var den lille Drengs sidste Ord. Om trent to Timer derefter var han hensovet i sin Frelser's Arme. — Da Sygepleierken luffede hans Dine, sagde hun: "Han er gaaet til sin Frelser, som han talte saa varmt om, og jeg vil nu ogsaa sege Herren."

Moderen sagde: "Min lille Karl er nu taget hjem; skønt dette Slag svier i mit Herte, er jeg dog trostigt i min Gud!"

Kjære Fader og Moder! taler du flittigt med dit Barn om Jesus og med Jesus om dit Barn? Hvor snart kan ikke Dødsbudet komme ogsaa til dit Barn! Hvilken Sorg og Betyrning da, naar du har forsonet den høieste Pligt, du har mod dit Barn, og maa være uvis om dets Salighed! Hvilken Glæde og Fryd for dit Herte, naar dit kjære Barn siger dig det sidste Farvel i Døden som lille Karl!

Ridderen og hans Nar.

I den Tid, da Kongerne holdt Hofnarre, som skulde more dem med sit Spøg og sine Vittigheder, og de fornemmelser: rer ofte fulgte deres Exempel, var der i England en Adelsmand, som blev saa fornøiet over sin Nars muntre og træffende Svar, at han lod gjøre en prægtig Hue, besat med smaa Vjelder og overgav ham den med de Ord: "Pas vel paa denne Hue og bortgiv den ikke, uden du finder En, som er en større Nar end du selv."

Mange Nar forløb, og den adelige Herre laa paa sin Dødsjeng. Da onskede han at tage Afsked med sine Folk, og da Narrens Tur kom, nærmede ogsaa han sig for at modtage sin Herres sidste Farvel.

"Jeg er i Begreb med at foretage en lang Rejse," sagde Ridderen.

"Og hvorfor drager De?"

"Du spørger mig der om Mere, end jeg kan sige dig. Jeg ved blot, at jeg gaar til et Sted, hvorfra jeg aldrig mere skal vende tilbage."

"Og hvilke Tilberedelser har De gjort til denne Rejse? Har De udrustet Dem med det, som er fornødent for at lette dens Besværligheder og lade Dem med Haab og Glæde imodese Ankomsten til det fremmede Land?"

"Åk nei, derpaa har jeg aldrig tænkt."

Da tog Narren sin Hue og rakte den henimod Ridderen, idet han sagde: "Saa har jeg i Sandhed fundet En, der er en langt større Nar, end jeg er."

Gaade.

Mægtig
brummende,
prægtig
stumrende,
stille og smilende,
aldrig dog hvilende
er det F ø r s t e.
Reisende Børste,
lumskelig smygende,
kjælent sig strygende
er det A n d e t.
Op af Vandet
drages det H e l e;
Dinene skele,
de hvaafe Tænder
Fisken kjennder,
tager sig vel i Agt,
er den i Vaaden bragt.

Opløsning paa den i No 5 anført:

- 1) Bibelske Gaade: Eiddims Dal, Zsai, Lamech, Dbed, altsaa det hele: Silo.
- 2) Gaade: Vaad, Daab.

"Børneblad", 2den Marg., 1876,

udkommer 1 Gang om Maanedens i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paaskrivning af de enkelte Abbonneters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Exp. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Explr.

Da Pastor J. B. Frich bliver fraværende indtil Slutningen af September, adresseres herefter Alt, hvad der angaar Bladet:

"Børneblad"

bog 305, La Crose, Wis.